

Cornelia Ghinea

COLONELUL GHEORGHE TEODORESCU, FRATELE GENERALULUI PAUL TEODORESCU

În istoria militară a poporului român, un rol important l-a avut și familia Teodorescu. Căpitanul Teodorescu a dat țării trei fii, un general și doi fii cu gradul de colonel, care au slujit țara cu credință și dăruire de-a lungul carierei lor militare, atât în timp de pace cât și în timp de război.

Colonelul Teodorescu Gheorghe s-a născut la 26 octombrie 1865, la Roman, fiu al căpitanului Teodorescu și al Antoniei. După absolvirea celor patru clase primare a fost înscris la Școala fiilor de militari, la Iași, cu durata de doi ani, respectiv între anii 1905-1907. După absolvirea acestei forme de învățământ își continuă studiile militare, fiind în anul 1907, elev la Școala de Ofițeri. Prin Î.D. 4517 a fost avansat sublocotenent și repartizat la Regimentul 27

Infanterie Bacău, în anul 1909.

Pe prima sa foaie calificativă de ofițer, comandantul regimentului, colonelul Bănescu, îi creionează frumos începutul de carieră: „Inteligent, înțelege și judecă bine și pune energie. Cu inițiativă, disciplinat, cu simțul datoriei și al onoarei. Activ, muncitor și conștiincios, se ocupă de instrucția și educația plutonului și a dat rezultate bineșor. Cultură generală bună și un deosebit talent la desen și la scris. Are simțul datoriei și onoarei foarte bine cultivat”.

În anul 1912, urmează cursurile Școlii Speciale de Infanterie, la terminarea căreia a fost avansat locotenent în baza Î.D. 4519.

În dosarul personal nu este consemnat faptul că, a participat la războaiele balcanice, dar faptul că în anul 1913, prin Î.D. 6347 a primit Crucea Comemorativă de Război și la data de 7 noiembrie 1913 este decorat cu Avântul Țării ne îndreptățește să credem cu certitudine că a participat la acest război.

După absolvirea Școlii de Ofițeri este prezent în Regimentul 67 Infanterie, unde își desfășoară activitatea în cadrul serviciului casierie până la data de 3 martie 1917, când unitatea își lichidează gestiunea prin contopirea cu Regimentul 55 Infanterie.

Odată cu declanșarea Primului Război Mondial, el primește ordin de mobilizare, la data de 15 august 1916. Atât timp cât a activat la regimentul 54/56 Infanterie, șeful de stat major, locotenent colonel Constantinescu îl notează pe foaia calificativă astfel: „În serviciu desfășoară multă stăruință și putere de muncă, atât la batalioanele de recruți cât și la Batalionul II a dat dovadă de multă stăruință și pricepere în comandă. A dat bune rezultate în ceea ce privește pregătirea de război cu unitățile sale”. La 1 mai 1917, fiind necesară completarea efectivelor de război, a fost mutat la Regimentul 7 Prahova. Cu această unitate a plecat pe frontul de la Mărășești. În noaptea de 31 iulie 1917, a înlocuit Batalionul din linia I, care a rezistat repetatelor atacuri inamice până în noaptea de 1 august 1917, când inamicul a străpuns frontul Diviziei 5 Infanterie la centru. Toate încercările batalionului căpitanului Teodorescu au fost zadarnice și după ce au luptat toată noaptea, în ziua de 2 august 1917, a fost făcut prizonier, pe poziția cuprinsă între podul de cale ferată de pe Sușița Seacă și Siret. S-a înapoiat din captivitate în luna iunie 1918. În această unitate el a fost avansat căpitan prin Î.D.3064, la 20 aprilie 1917. Comandantul regimentului, colonelul Constantinescu a apreciat pe căpitanul Teodorescu notându-l astfel pe foaia calificativă: „A dat dovadă de pricepere, inițiativă și bravură. De la întoarcerea din captivitate, a fost comandantul companiei de mitraliere și s-a

achitat bine de însărcinările sale”. Pentru meritele sale, comandantul Regimentului 67 Infanterie, la care a revenit, l-a propus pentru avansare la gradul de maior. După înapoierea din captivitate a comandat compania de mitraliere a regimentului, pe care a instruit-o bine, apoi a luat comanda Detașamentului de la Târgu Ocna, format din 4 ofițeri și 240 trupă din Regimentul 67 Infanterie.

Comandantul regimentului a consemnat că l-a administrat bine. În perioada 1 decembrie 1919 și 10 ianuarie 1920, pentru felul în care și-a desfășurat activitatea îi menține aprecierile din trecut: „Gospodar, chibzuit în administrarea unității. Este un ofițer de nădejde și capabil de a îndeplini orice serviciu în interesul oștirii”. La 1 ianuarie 1920 a primit comanda Pieței Bacău, unde a dat dovadă de mult tact, energie și pricepere în serviciul său, pe care îl încheie la 1 septembrie 1920, când preia comanda biroului adjutantură din cadrul Diviziei 14 Infanterie. Calitățile sale în această nouă funcție sunt remarcabile, ceea ce îl impresionează pe comandantul diviziei, generalul Mihăileanu, care îl propune la avansare, la gradul următor. Va fi avansat locotenent colonel la data de 26 aprilie 1926, prin Î.D. 3218, în cadrul Regimentului 8 Vânători, unde se afla de la 1 aprilie 1925. Cu noul grad, la 1 ianuarie 1927, a preluat funcția de ajutor șef de corp. Rezultatele sale sunt bune și foarte bune, așa cum reiese din foaia calificativă: „Merită a înainta la excepțional când va veni rândul promoției sale”.

Comandantul Corpului 4 Armată, generalul Zadic, consideră că merită aprecierile comandantului de regiment și de brigadă asupra însușirilor ostășești și îndeplinirea serviciului de ajutor șef de corp. A luat parte cu regimentul pe zona de concentrare, unde a condus serviciul cu foarte multă pricepere, cu foarte mare grijă de bunul trai al oamenilor. În anul 1930 este mutat în cadrul Cercului de Recrutare Cernăuți, unde a îndeplinit funcția de șef de corp și de șef al Biroului 1 Recrutare și Organizare. Comandantul Corpului 4 Teritorial, generalul Căciulescu, nota pe foaia sa calificativă: „Este un ofițer superior, destoinic, inteligent și plin de inițiativă, putând fi folosit și întrebuințat pe front”.

La 1 octombrie 1930 revine la Regimentul 8 Vânători, unde își desfășoară activitatea până în anul 1934 când este avansat colonel prin Î.D. 3329 și preia comanda Regimentului 8.

Comandantul Diviziei 8 Infanterie, generalul Zadic, îi creiona astfel personalitatea pe foaia calificativă: „Deși fără școală de război se prezintă bine ca fizic, intelect, educație militară și pregătire profesională. Sunt mulțumit cum își conduce regimentul și cum își

administrează unitatea, cum își educă și instruieste unitățile, subofițerii și corpul ofițerilor. Am găsit regimentul bine la toate inspecțiile făcute în timpul anului la școli, în corp, instruirea trupei și aplicațiuni în teren”.

La Școala Ofițerilor superiori pe garnizoana Cernăuți a depus o activitate foarte rodnică, nelipsind de la nici o aplicație. Lucrările sale de comandant al Regimentului 8 Infanterie și Brigada de Vânători și detașament au fost cotate ca fiind bune ca fond și prea bune ca formă.

De la 1 mai 1937 a continuat activitatea de comandant al Regimentului 8 Vânători cu rigoare și destoinicie, fiind remarcat de superiorii săi, care i-au menținut meritele asupra unității.

Prin delegație, la 10 februarie 1938 a fost numit și prefect al județului Cernăuți continuând în același timp să-și onoreze și comanda Regimentului 8 Vânători, ceea ce nu l-a împiedicat să continue cu aceeași pricepere, tact și energie asupra organizării și funcționării școlilor în corp, menținerea disciplinei și formarea unei bune educații corpului ofițerilor, subofițerilor și trupei, precum și completarea nevoilor administrative.

Ca ofițer superior își încheie activitatea la 1 ianuarie 1938. Cu data de 15 ianuarie 1939 a fost trecut în rezervă pentru limită de vârstă și repartizat ca ofițer în rezervă la Regimentul 8 Vânători, prin Î.D. 3527 din 10 decembrie 1938. Ca ofițer în rezervă a fost concentrat la 11 iulie 1940 și desconcentrat la 15 iulie 1940. La 12 septembrie 1940 a depus jurământul de credință Regelui Mihai. La 7 decembrie 1941 este chemat la concentrare prin ordinul Marelui Stat Major nr. 107 209 din 1941. Din 14 februarie 1941 până în anul 1945 a îndeplinit funcția de comandant militar la întreprinderile Semat, Filatura și țesătoria Dâmbovița și întreprinderea Mioara. Inspectorul gărzilor patriotice conduse de generalul Aricescu a apreciat activitatea colonelului în rezervă și îi nota astfel pe ultima sa foaie calificativă: "Este propozabil de a primi gradul de general în rezervă". Dosarul său nu confirmă că propunerea a

fost transformată în realitate.

O carieră militară intensă desfășurată în unități diferite, în funcții diverse, pe care le-a îndeplinit cu responsabilitate, în spiritul jurământului militar pe care l-a rostit la absolvirea școlii militare. Șefii săi ierarhici l-au apreciat și l-au răsplătit cu medaliile, ordinele și insignele meritate:

Medalia Jubiliară Carol I – Î.D. 5384 din 28 decembrie 1915;

Crucea Comemorativă de Război 1913 – Î.D. 6347 din 7 noiembrie 1913;

Avântul Țării 1913 – Î.D. 6347 din 7 noiembrie 1913;
Crucea Comemorativă de Război 1916-1918 cu baretele Carpați, Ardeal, Mărășești (1918);

Coroana României cu grad de ofițer (pace) – Î.D. 59 999 din 13 noiembrie 1904;

25 de ani de serviciu – Î.D. 2775 din 3 noiembrie 1920;

Medalia Victoria – Î.D. 3330 din 21 iulie 1921;
Steaua României în grad de cavaler (pace) – Î.D. 1342 din 17 mai 1929;

Furajera militară Mihai Viteazu – Î.D. 874 din 7 aprilie 1931;

Insigna pentru 7 ani de serviciu în Regimentul 8 Vânători – O.Z. nr. 34 din 6 martie 1933.

Colonelul Gheorghe Teodorescu a întregit valoarea familiei de militari Teodorescu.¹

COLONEL GHEORGHE TEODORESCU

Abstract: Another important figure, less known compared with his brother, General Paul Teodorescu, was Colonel Gheorghe Teodorescu. He took part in some of the most important conflicts for Romania: the Balkan War and World War I and he was even prefect of a region, in the Interwar Period.

Keywords: Gheorghe Teodorescu, Paul Teodorescu, Second Balkan War, World War I.

NOTE

[1] Depozitul de arhivă al Ministerului Apărării Naționale, Memorii bătrâni, litera T – colonei, nr. crt.78